

GRUP DE REVISTA

*En Xarli diu:
Si Nadal és pau i alegria
perquè entre tots no fem que sigui Nadal cada dia?*

I des del grup de la revista et desitgem:
Que aquest 2019 mai et faltin les paraules per poder narrar els
teus somnis. Felix any!

Equip de redacció

- Responsable de redacció i disseny: Agnès Vilanova i Bosch
- Residents col·laboradors: Asela, Anna C., Carles A., Carme G., Consol B., Baldomero, Dolors M., Elisa H., Elisa M., Elvira P., Emilia P., Esperança A., Esperança S., Francisca, Josep Br., Josep J., Mercè B., Mercè M., Maria C., Maria Teresa M., Montserrat R., Pilar M., Palmira b., Rosa A., Rosa V., Teresa P., Teresa A., Tomas S.,
- Personal implicat: direcció, equip social, pastoral...
- Correcció: la Mònica i Loli
- Impressió: la recepció del centre.
- Confecció: els mateixos residents.
- Punt de contacte/ E-mail : educacion.social.tura@irsjg.org
- Visita'ns a la web del centre : www.residenciatura.org
- També segueix-nos a twitter (atenció a la gent gran)

Aquesta és una revista trimestral, creada pels mateixos residents del centre, durant el taller de la revista (DIMECRES de 11 A 12H)

El contingut que presenten els col·laboradors està adreçat i dissenyat pensant en el perfil dels nostres residents.

LA VEU DELS AVIS: gratuïta i sense ànim de lucre!

Des de la DIRECCIÓ

El personal del centre us desitja un bon any 2019!

MONTSE VALDAYO *Directora del centre*

PASTORAL

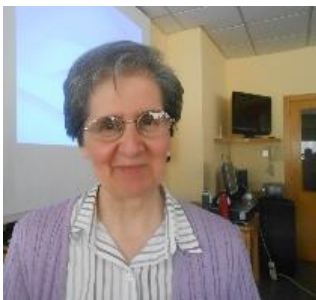

*Us presentem l'escrit
que va presentar la
grna. **Cristina Masferrer**
(Religiosa de Sant Josep)
en l'últim full parroquial
de la diòcesis de Girona*

Titulat:

L'ALEGRIA

*«L'alegria és un do
de Déu i una tasca
nostra»*

Hna Carmen González

*Agent pastoral de la salut
del centre*

«Quan pressentim, veient la branca
nua, que, malgrat tot, l'ametller florirà...».

Així comença una cançó que
cantem en temps de Pasqua. Quan
parlem de l'alegria podem pensar
que es tracta d'estar content i rialler
en tot moment, i no és així.

Hi ha diverses formes d'alegria. L'alegria
es manifesta en el rostre i en les
actituds externes de la persona, i és
expressió d'un estat d'ànim interior
de benestar. Pot ser causa de l'aprovació
dels altres, d'assolir un somni...

o pot ser causa d'una forma de ser
que neix en el més profund del cor
de la persona i està arrelada en una
certesa que fa que, a pesar de les dificultats,
de les nits fosques i crues

de la vida, sabem que no ens trobem
sols, tot i que ens hi podem sentir.

Aquesta certesa és la que ens ajuda a
vetllar el ble que crema, és la que ens
manté confiats en l'esperança que,
malgrat tot, l'ametller florirà. Aquesta

certesa és la que ens dona la força
de restar com el caliu sota la cendra,
enmig de contratemps i contrarietats
del dia a dia, quan tot sembla que
són entrebancs. Sembla que el caliu
s'apaga o es refreda, sembla que tot
està perdut... Però el caliu sempre és
a punt per revifar la flama a l'impuls
del vent de l'Esperit.

Aquesta certesa és que Déu és Amor
i que som estimats.

Aquesta alegria és un do de Déu i
una tasca nostra. Si és la que viu en
el nostre interior, llavors, sense dubtes,
podrem dir que aquesta nostra
alegria ningú ni res no ens la prendrà.

NOTICIES

LA NOSTRA QUIMA FA 100 ANYS

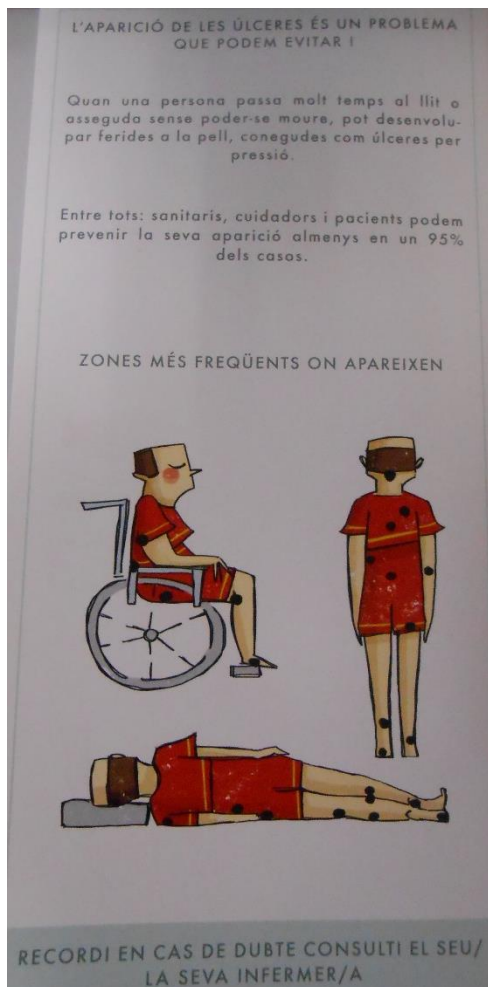
100 anys és digne d'una gran celebració, tot detall és poc perquè el mèrit és molt, són moooolts anys viscuts per una persona...

En el cas de la Quima s'ha fet una celebració a mida, ja que ha estat multitudinària però discreta, amb petits detalls però molt valuosos, tal i com va demanar el seu fill, que no volia fer massa fressa per no atabalar a la mare. Se li ha concedit la medalla centenària, i per

part del centre se li ha regalat un ram de flors molt bonic, i també un pastís fet amb molt d'amor pels mateixos residents.

Tots van poder menjar unes postres ben especials, gràcies al detall de la família de la Quima. Moltes felicitats i moltes gràcies!

S'inicia la campanya “Garrotxa Sense Úlceres” per prevenir les úlceres per pressió a la Comarca

Amb l'edició d'un tríptic comú, els agents de salut de la comarca volen formar educadors i familiars per a la prevenció de les úlceres

Utilitzant un protocol de prevenció adequat i una mínima actuació és possible disminuir el desenvolupament de les úlceres o llagues en un 95%

Hi ha participat la Laura Aulines, infermera de tardes del nostre centre

ACTIVITATS

Exposició del Taller de Mandales

Enguany hem dedicat l'exposició que fem pels volts de Sant Lluç al Taller de Mandales, un taller que porta molts anys funcionant en mans de la psicòloga del centre (Mònica Garcia), on els artistes són els propis residents.

Es tracta d'una activitat oberta a tothom que hi vulgui participar i que es porta a terme tots els dimarts per la tarda a la sala gran del 1er pis de la Residència. Es basa pràcticament de pintar, crear i acolorir les mandales de forma individual, dins d'un ambient grupal però tranquil i gaudint d'una música de fons relaxant.

Són molts els treballs fets per cada un dels residents que participa al Taller; per això disposem de molt de material, del qual n'hem fet una gran selecció per fer l'exposició.

Les mandales van estar exposades des de sant Lluç fins a finals de novembre, a la recepció del Centre. Esperem que us agradés!

Degut al gran èxit de les sessions de Teràpia amb Gossos de l'any passat, enguany tenim pressupostades d'entrada unes 8 sessions més, que bàsicament les programarem de març a juny...

7è Campionat de domino interesidencial de la comarca

Dimecres 28 de novembre, quatre residències de la comarca (Torreblanca, Caritat, Sant Jaume i Tura) es van trobar per celebrar el 7è campionat de domino, que enguany es celebrà al sant Jaume, en unes boniques i confortables instal·lacions i a qui agraïm perquè ens van rebre com uns autèntics amfitrions.

Val a dir, que els 4 finalistes eren cracs del domino i, de fet, tots mereixien guanyar, però s'endugué la copa el senyor Joan Acuña, de la Caritat, seguit del senyor Miquel Masó, Pere Ribes i Miquel Comes.

A tots ells i als 16 participants d'aquesta edició els felicitem per la seva vitalitat i ganes de gaudir d'aquest joc que no és més que el pretext d'ajuntar-nos i compartir.

Història de vida

Seguim entrevistant a gent que ens arriba al cor, aquest cop és el torn de

l'Esperança Solé una senyora pacient, agradable i aparentment reservada que se'ns ha presentat a l'entrevista sense reserves i amb total honestat. I que com ella es descriu: *“no sóc de buscar fressa i ni molt menys bregues, però m'agrada la companyia i el poder ajudar als altres i aquí ho tinc”*.

Ara farà un any i mig del seu ingrés i comenta que s'ha acostumat perfectament a la dinàmica i funcionament del centre. Sap que aquí hi té bones companyies, l'ajuda que necessita i coses per fer...

Des que va arribar participa en tot, fins i tot té un nou personatge a pastorets, i la veritat tot el que se li proposa ho fa amb perseverança i bons resultats.

Filla de Llanars, el què més li va costar quan va arribar a Olot de recent casada, va ser la calor. *“Era sufocant, el meu cos estava molt més aclimatat a les importants nevades de l'hivern a muntanya i aquell estiu xafogós no me'l trauré del cap”*.

Ens explica que és una ENAMORADA de les seves nétes, la Gina i la Jana, ens confessa que li donen vida, quan hi pensa, quan les veu; *ara mateix són la meva il·lusió*. I contraposat a aquest sentiment tant positiu hi trobem la mort de la mare, quan només tenia 16 anys. D'un dia per altre la va perdre, i amb la seva pèrdua es van esvaïr molts somnis i plans de vida.

Però no ens posem tristos. També ens explica que està contenta de la seva vida actual, als 75 anys i després d'haver pujat una filla i treballat tantes hores a la fàbrica li podem dir que ben es mereix que la cuidin i sembla que *aquí ho fem prou bé* (segons ella)

Gràcies Esperança per deixar-te cuidar.

Entrevista a la nostra Jamila

Quan li vam proposar entrevistar-la va dir que: “ *ja era hora! Després de 14 anys a la casa i encara no m’havia tocat* ” -diu ella.

Si una cosa té la Jamila és que és una noia molt decidida i que et dirà el què pensa, sempre amb respecte, però sense embuts!

I és que ara, ja fa un any, que no només fa de gerocultora sinó que a més, és **cap de torn** del matí i del primer i segon pis. Recordem que també hi ha una altra cap de torn de matí que s’ocupa del 3er i 4rt i una tercera cap que s’encarrega de les tardes...

Ser cap de torn implica coordinar direcció, residents i famílies amb el personal gerocultor. Transmeten informació, reorganitzant i solucionant petits problemes que van sorgint en el dia a dia.

Una de les coses que més li agradà i encoratjà va ser que fou escollida pel càrrec per les seves pròpies companyes.

Nascuda a Bcn, és filla de pare argelià i mare catalana. Va venir amb només 3 anys a Olot. A casa era la petita de 4 germans, els altres tres són nois, o sigui que li va tocar treballar molt.

Per tant, s’ha criat a Olot i va acabar estudiant *auxiliar de geriatria a Olot*. Resulta que quan encara estava estudiant anava a l’hospital a donar esmorzar a un senyor gran i això li despertà la seva vocació. De seguida que va poder va començar a treballar aquí al Tura. Dos anys després d’haver començat a treballar aquí va marxar a Galicia, per canviar d’aires i tenir una nova experiència. Allà va treballar a l’hostaleria i es va enyorar moltíssim d’aquest treball. Per això quan va tornar de seguida es reincorporà a la residència.

Alegre i positiva de mena va ser ella mateixa qui es va oferir per ballar els cabeçuts de la casa i fer de Tureta, i encara esperem el dia en què els pugui ballar amb el seu fill Aaron, amb el permís d’en Sergi és clar! Sabem, perquè ens ho va dir, que està en un moment feliç de la vida i volem contribuir a què així sigui, per tant, només esperem continuar junts en el camí de la vida per compartir aquesta felicitat.

NOTICIES

El Nadal en un flaix

SORTIDA A LA MOSTRA DE PESSEBRES

La veritat és que ens va fer un dia esplèndid, feia temps que no gaudíem d'un passeig tant plàcid. Gràcies als que van fer possible que més de 30 residents gaudissin d'aquesta activitat!

EL CAGA TIÓ

Quina festa més entranyable! Junts vam poder picar el tió i recordar cançons i tradicions que han format part del nostre imaginari.

ADORACIÓ AL NEN JESÚS

La nit del 24 vam poder fer la tradicional veneració al nen Jesús, un acte senzill que fa les delícies dels més creients.

ENS CANTA LA CORAL DE L'HOSPITAL

Dos cops l'any, ens venen aquests cantaires, són gent d'Olot, veïns, companys o familiars... i l'ambient de proximitat que creen i aconseguixen, fa les delícies del públic assistent.

INNOCENTS

Aquesta és una bonica diada on, qui més qui menys, ensopega amb algunes de les bromes que fan la Loli i l'Adriana, també alguna altre gerocultora que se suma a la causa.

Al finalitzar el matí vam poder veure el vídeo de les "pífies" *made in Loli Pacheco*.

CAMPANADES

L'hna Carmen acompanyada de l'Alvaro, van fer possible celebrar les dotze campanades, amb dues tapes de cassoles i repicant a un ritme portador qui va voler va poder menjar-se els 12 raïms.

LA QUINA

Proveïdors com en Martí (el jardiner), l'ortopèdia de la Farmàcia de Dalt, els de la màquina expenedora del cafè, la Sol (la nostra perruquera), i tres postals de Xavier Carbonell cedits per la Rosa Serra, van fer possible una Quina de luxe.

SES MAJESTATS ELS REIS DE L'ORIENT

El més maco dels reis,
els nens de l'Agnès,
que com diuen a Castilla, de tal palo tal astilla
made in Xarli ;-)

Les mil versions de la cançó del Caga tió

*Caga tió,
d'avellanes i torró;
pixa vi blanc
Caga tió
si no vols cagar
et donaré un cop de bastó*

*El dia de Nadal
posarem el porc en sal
la gallina a la pastera,
el poll a dalt del pi,
toca, toca el violí;
ara passen bous i vaques,
les gallines amb sabates,
gallinons amb sabatons;
el vicari fa torrons,
la guineu els ha tastat,
diu que són un poc salats;
caga tió,
si no et daré
un cop de bastó.*

*Caga tió,
caga torró
pel naixement
del Nostre Senyor.*

*Caga tió,
una barra de torró
pel pare i per la mare
i per mi no.*

*Caga tió,
avellanes i torrons,
no caguis arengades
que són massa salades,
caga torrons
que són més bons!*

*Caga tió, tió de Nadal;
posarem el porc en sal,
la gallina a la pastera,
i el pollí a dalt del pi.
Toca, toca Valentí.
Ara passen bous i vaques,
I gallines amb sabates
i galls amb sabatons.
Correu, correu minyons,
que la tieta fa torrons,
el vicari els ha tastat,
diu que són un poc salats.
Ai el brut, ai el porc,
ai el cara, cara, cara,
ai el brut, ai el porc,
ai el cara de pebrot.*

*Tió, tió,
caga torrons
d'aquells tan bons;
si no en tens més
caga diners,
si no en tens prou
caga un ou.*

Els Pastorets del Tura

***Il·lueixen fotos gràcies a Manel Serra,
col·laborador en aquesta edició.***

1

2

3

4

5

1. En Mero fent de llop
2. En Marc, sant Josep i en Gary Cooper de la residència
3. L'Ona, debutant de nen Jesús i néta de la Francisca
4. La Consol de rei Ros
5. La Lola el nostre gran dimoni ;-)
6. L'esperança fent de mare de déu acompanyada de dos àngels l'Emilia i l'Elvira
7. La Pilar de patge

7

RACÓ DE PSICOLOGIA

QUÈ FER EN UN DIA GRIS ?

Quan els residents em van plantejar parlar d'aquest tema se'm va generar un dubte, i és el següent: un dia gris en quin sentit?? Un dia de pluja i fred?? O bé un dia emocionalment gris, es a dir, trist, encara que faci sol? Tanmateix, la resposta a la pregunta, tingui el caire que tingui podria arribar a ser la mateixa, amb matisos.

Els dies grisos tenen com a aspecte comú les poques ganes de fer res, és a dir, la manca de motivació. La motivació és allò que ens permet tirar endavant, i si no hi ha motivació no hi ha acció. És per això que hi ha dos pautes fonamentals per ajudar-nos a superar un dia gris:

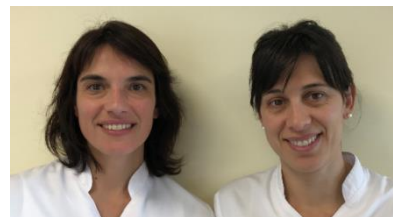
Acceptem les emocions. No ens agrada estar tristos ni desmotivats, però a vegades és important estar-ho, també per valorar els moments en què ens sentim bé. Per tant, hem de ser conscients de com ens sentim i acceptar-ho, deixar de pensar que hauríem d'estar contents, per trencar el cercle viciós i començar a actuar. Acceptar i ser-ne conscient, però, no vol dir recrear-se en la misèria, simplement és conèixer per poder canviar. A més, un dia gris, també acaba passant, no dura per sempre.

Actuem. La millor manera de canviar les emocions és actuar, fer quelcom. Diuen que l'acció és enemiga de la reflexió, perquè mentre actuem centrem més l'atenció en la tasca que fem, sigui la que sigui, i apartem del focus d'atenció l'emoció negativa que ho envaeix tot. Per tant, és important mantenir-se actius. El problema, en el fons, no són les emocions, sinó com reaccionem davant aquestes emocions. Ens podem sentir tristos, però això no ha de bloquejar la nostra vida. Descansar, tenir cura de l'alimentació, fer una mica d'exercici físic, i dedicar temps a les coses que ens agraden és la millor manera de passar un dia gris.

Proveu-ho i veniu a explicar-me com us ha funcionat ;)

MÒNICA GARCIA/Psicòloga del centre

RACÓ DE FISIOTERÀPIA

Cames inflades II: remeis i solucions

A continuació us oferim un seguit de consells, que us poden ajudar a millorar la circulació sanguínia de les cames.

1. Elevar les cames amb un reposapeus, de manera que les cames i els peus quedin al mateix nivell del maluc.

2. Exercicis. Aquests exercicis són especialment útils en persones que passen molta estona assegudes:

- Moure el peu cap amunt i cap avall, amb el peu elevat (10 repeticions, 5 segons de descans, 10 repeticions més)
- Moure els peus cap a fora i cap endins, amb el peu elevat (10 repeticions, 5 segons de descans, 10 repeticions més).
- Moure els peus fent circumferències amb el peu elevat (10 repeticions en sentit de les agulles del rellotge, 5 segons de descans i 10 repeticions més en l'altre sentit).

3. Caminar. És la millor arma per combatre les cames inflades. Caminar un mínim de 30 min diari ajudarà a millorar la circulació.

4. Beure més aigua. Beure aigua ajuda que s'eliminin més les restes del cos.

MARINA COLLDECARRERA I ADRIANA GÜELL
(fisioterapeutes del centre)

RACÓ DE TERÀPIA OCUPACIONAL

Les activitats dirigides del servei de teràpia ocupacional

Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	divendres
ABVD	ABVD	ABVD	ABVD	ABVD
Teràpia funcional		Motricitat bàsica		Teràpia funcional
	Gimnàs de braços (sala gran del 1er)		Gimnàs de braços (sala gran del 1er)	

Què són les activitats bàsiques de la vida diària (ABVD)? Les activitats de la vida diària són totes aquelles que les persones fan de manera quotidiana, com alimentar-se, vestir-se, mantenir una higiene personal, desplaçar-se, relacionar-se, etc. Va dirigit a tots els residents de forma específica en cada un d'ells.

Què és la teràpia funcional? Es treballa per millorar i/o mantenir les capacitats funcionals, sobretot a nivell d'extremitats superiors i tronc. L'activitat es realitza en grups petits, ja que en cada sessió es beneficien varis usuaris, però l'abordatge terapèutic és diferent en cada cas, ja que s'adapta i/o gradua a les necessitats i capacitats específiques de cada persona.

Què es el gimnàs de braços? És un activitat física que ens permet millorar i/o mantenir capacitats funcionals de les extremitats superiors. Va dirigit a tots els residents, cadascú treballa de forma individual segons les seves limitacions i/o capacitats.

Què és la motricitat bàsica? Permet estimular les capacitats físiques i/o cognitives utilitzant no solament la parla, sinó també altres mitjans de comunicació amb diferents instruments, materials... (pilotes, globus,...). Va dirigit als residents per els quals és important mantenir les funcions bàsiques del propi cos.

LOLI PACHECO (Terapeuta Ocupacional i responsable del voluntariat del centre)

Calaix de sastre:

Endevina endevinalla

Fotos d'abans
i gent d'ara.
Sabeu qui és?

~~itram sroleD~~

CURIOSITATS D'EN D'EN CARLES ARAGÓ (resident)

DIMARTS
Carles Puigdemont

La ratafia s'ha convertit, de cop i volta, en un enorme èxit gràcies a l'obsequi de Quim Torra a Pedro Sánchez en la reunió de la Moncloa. Fa trenta anys que el que va ser jugador de la Unió Esportiva Figueres Jordi Codina em donava la llauna cada dos per tres parlant de la ratafia. Ell és fill dels fundadors de Rafafia Russet i exerceix de sommelier. Ara se'n torna a parlar, però abans d'aquesta reunió a la Moncloa, em vaig desplaçar a Hamburg per entrevistar Carles Puigdemont. Ens vam veure i vam parlar. També hi havia Jaume Matamala i Josep Costa. De cop Puigdemont diu: "Mireu què m'han enviat", i va treure una ampolla de ratafia. Era el 8 de juny. Em va sorprendre la reaparició a la meua vida de la ratafia, que tenia, lamentablement, oblidada. Ara torna la moda.

OBITUARIS

A poc a poc, solcant les aigües

MONTSERRAT TRESSERRAS (1930-2018)

Nedadora, especialista en travessies en alta mar

Cada vegada que Montserrat Tresserras es plantejava un repte, les impremtes s'aturaven.

La dona havia de creuar l'estret de Gibraltar, o el canal de la Mànega... Parin màquines! Cal preparar la portada. I a la portada hi sortia ella.

Aquestes són imatges en blanc i negre, dels anys cinquanta, una mica a càmera lenta, que és com Montserrat Tresserras nedava. Aquí no hi ha banyadors de neoprè, ni barretes energètiques. A poc a poc i amb solvència s'obria pas entre les ones i entre els vaixells de vapor, sempre determinada, a punt per arribar a la costa i començar a somiar de nou.

A veure què s'inventarà ara.

Montserrat Tresserras admetia que passava fred. I alguna vegada, por. Com quan lliscava entre vaixells gegantins que navegaven ben a prop i aixecant el mar. I què? Que les seves proeses van crear escola. Així arribem a Mari Paz Corominas, una olímpica en el seu moment, avui una altra aventurera que s'atreveix amb l'estret, del qual es va empassar les seves

l'any. "A Olot, la família de Tresserras vivia just davant de la casa del meu oncle. Els Tresserras tenien empreses de transport d'autocars i de mudances. Quan ella es plantejava aquells reptes únics, jo començava a nedar. Parlava amb ella, li demanava algun consell. Era amable i afectuosa. I era molt curiós observar-la a la piscina... Anava molt lenta. Jo li preguntava: 'Com nedes tan

s'havia creuat a prop d'Eivissa. En comptes de pujar a la barca, per buscar refugi, havia decidit submergir-se per contemplar aquest animal majestuós. Tenia una resistència desproporcionada, i provava coses que ni tan sols es plantejaven ells, els homes.

Hi ha força imatges inquietants a les hemeroteques. La veiem durant la nit, el 1958, enfrontant-se a les ones, a les aigües fredes del canal de la Mànega, anant mar endins, acompanyada per les torxes dels que l'acompanyaven des de les barques. Una fogonada i adieu, ha desaparegut aquesta dona rodanxona, d'ulleres gruixudes i banyador de cotó, d'aquests que pesaven molt quan es mullaven. Primer va nedar des de França. Tres anys més tard va repetir el recorregut en el sentit invers, des del Regne Unit. Va provar mil coses més. Va anar de Concordia a Colón (Argentina-Uruguai), de Menorca a Mallorca, de Rosario a Santa Fe a través del Paranà...

"Els mitjans la seguien. El que feia era inaudit, va tenir molt ressò en la seva època", diu Miquel Torres, que la va veure com una ne-

ones aquesta primavera. O a Da...

PER SOMRIURE DE L'ELISA HERRA

Pasa un taxista a 140 km/h camino del aeropuerto y le dice un policía a otro:

- ¿ese tipo no es al que le quitamos el caret la semana pasada?
- Es es! Vamos a por el. Paran al taxista y le preguntan:
- Y el carné?
- A lo que el taxista les responde:
- No me digan que me lo han perdido!

De Jaimito:

- Mamá, mamá hoy casi saco un diez
- Muy bien, Jaimito! Pero... ¿por qué casi?
- Porque se lo pusieron a mi compañero de al lado.

¿Cómo se llama el campeón de buceo japonés?

- Tokofondo
- ¿U el subcampeón?
- Kasitoko

En la sala de maternidad el jubiloso padre tomaba fotos de su bebé recién nacido. Le pregunta la enfermera:

- ¿Su primer hijo, señor?
- No, ya tengo cinco, ¡Mi primera cámara!

- ¡Soldado Miralles!
- ¡Sí, mi capitán!
- No lo vi ayer en la prueba de camuflaje.
- ¡Gracias, mi capitán!

Entra un cartero en casa y encuentra un cartel que dice, "cuidado con el loro".

El cartero hace caso omiso y continúa caminando y encuentra otro cartel que dice: NO MOLESTAR AL LORO

El cartero un poco asustado abre la puerta, y ve un lorito pequeño y viejo, con un cartel que dice "loro peligroso"

El cartero ya riéndose toca la jaula para saludar al bonito lorito, cuando el loro mira hacia abajo y dice a su perro:

-¡Dogo ataca!

NOTES FINALS

La Paquita, que serveix esmorzars cada matí, va sortir al programa de tv el Foraster durant la seva visita al poble de Santa Pau.

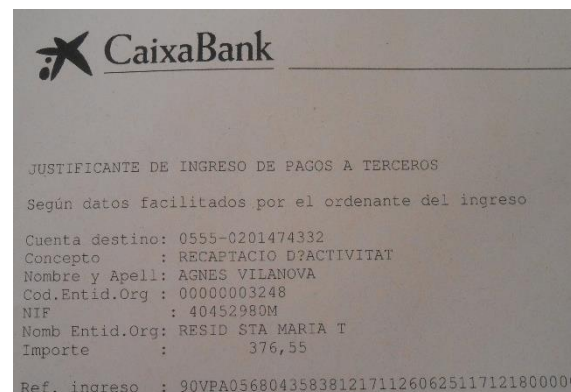
En la conversa que van tenir la Paquita i el Foraster es van dir coses tant maques com:

- Per treballar amb la gent gran s'ha de ser molt dolç
- A la gent que han perdut el cap els dic mentides bones!
- Em fan sentir plena, satisfeta d'haver pogut ajudar!

Aquest any:

vam recollir 376€ per la Marató de tv3,

una quantitat que hem d'agrair a tothom que hi va col·laborar però també als artistes de la casa, *als teatreros*, ja que el dia dels Pastorets, quan ells pugen sobre l'escenari i s'afronten a la gran veritat, és quan es recullen més aportacions ja que apleguen a més de 200 assistents al Casal Marià...

CURIOSA:

Tot i que tenim 7 persones majors de 100 anys, per aquest any no esperem que ningú compleixi aquesta bona edat. Si no hi ha novetats d'ultima hora, haurem d'esperar al 2020 per celebrar un parell de centenaris més!

Aquest any 2019 el centre celebra el seu 50è aniversari i per aquest motiu s'ha creat una *comissió de festes especial*, per festejar aquesta efemèride d'una forma més rellevant.

ESPEREM PODER-HO CELEBRAR JUNTS!